

Új Mustármag

A Bethánia CE Szövetség hírlevele

2019. július - augusztus

„Legyenek a ti derekaitok felövezve, és szövétnekeitek meggyújtva;
Ti meg legyetek hasonlók az olyan emberekhez, a kik várják, mikor tér vissza Uruk...
(Lk 12,35)

Tartalom:

- 2 Rendszeres alkalmaink
- 3 Mit ad neked Isten közelsége?
- 6 Egyedül élők hete
- 7 Gondolatok a Bibliából
- 8 Isten hajléka 2. rész
- 11 Atyáink örökségéből
- 14 Gondolatok a Bibliából
- 16 Milyen az Isten-képem?
- 18 Gondolatok a barátságról
- 20 In Memoriam Csekei Tibor
- 22 A Csekei házaspárra emlékezem....
- 23 In Memoriam

2 HETI és HAVI RENDSZERES ALKALMAK

Budapest: Szeptember elseje után(!)

a Pince A30-ban (IX. ker. Angyal u. 30.)

Kedden 17,30-kor Imaközösség,

18,00-kor Igetanulmány a Lukács

evangéliumból.

Minden hónap **első vasárnapján 16 órai** kezdéssel csendes délután van. Ezen egy előadás hangzik el egész évre tervezett program szerinti témával, majd utána megújító óra van.

Debrecenben:

Vasárnap 16 órai kezdettel közösségi bibliaóra, Református Kollégium ima-termében.

Fülöpszálláson:

Házi bibliaóra, időpontja megbeszélés szerint.

Zsámbékon:

Házi férfi bibliaóra, időpontja megbeszélés szerint.

Hajdúböszörményben:

Pénteken 16 órai kezdéssel bibliaóra a Kálvin téri ref. gyülekezet ifjúsági termében.

Minden hónap első péntekjén megújító órát tartunk.

Miskolcon:

Hétfőn 16:30 órakor kezdődik a bibliaóra a Kossuth Lajos utcai ref. gyülekezet II. em.-i kistermében.

Minden hónap utolsó hétfőjén ugyanebben az időben megújító óra van.

Szegeden:

Dr. Juhász Imréné lakásán (Pillich Károly u. 27/a) házi bibliaóra megbeszélés szerint.

Vaján:

Csütörtökön 18 órai kezdettel gyülekezeti bibliaóra.

Minden hónap első keddjén 18 órai kezdettel megújító óra.

IMATÉMÁK

Hálaadás:

- közösségünkben történekekért, a kapott üzenetekért, az elhunytak életéért stb.,
- a nyári konferenciákon, táborokban nyert áldásokért,
- a piliscsabai missziói otthonban végzett karbantartási, fejlesztési munkákért,
- a piliscsabai missziói otthonunkban elmúlt időben végzett lelki munkákért,
- az egész országban a rendszeres és alkamilag folyó lelki munkákért,
- más keresztyén szervezetek által a nyár folyamán végzett lelki munkákért (pl. cigánymisszió)

Bűnbánat:

- engedetlenségeinkért, mulasztásainkért, a Lélek által megmutatott más bűneinkért,
- azért, hogy nem használtuk ki a kapott lehetőségeket, alkalmakat bizonyágtételre,
- hogy nem voltunk az Úr irányítása alatt, és inkább a testiek töltötték be gondolatainkat.

Kérések:

- bölcsességet, az Úr Lelke általi iránymutatást magunknak, de különösen vezetőinknek,
- önkéntes munkatársakat, odaszánt életű testvéreket,
- beteg testvéreink számára erőt, segítséget és az Úr akaratára hagyatkozást,
- vigasztalást az elhunytak gyászoló családtagjai részére,
- üzenetet, az Úr jelenlétét rendszeres és különleges alkalmainkra,
- táborainkon, konferenciáinkon résztvettek számára, az Úr munkájának folytatását,
- háborús veszélyben élőknek védelmet, a háborús konfliktusok megoldását, befejezését,
- vezetőinknek (állami, egyházi, helységi, kerületi stb.) bölcsességet, alázatot, önzetlenséget.

"De nekem olyan jó Isten közelsége! Uramat, az URat tartom oltalmamnak. Hirdetem minden tettetted." (Zsolt 73,28)

Kedves Testvérek, fontos tudnunk azt az alapigazságot, hogy az ember a hitében megínoghat, még „hajótörést” is szenvedhet, de nem törvénytörő, hogy el is veszítse a hitét, mert az Isten ajándéka!

Jutathat bennünket Isten szeretete olyan körülmények közé, amikor hitünket **edzésen** viszi keresztül és a hitünk olyan lesz, mint az elfogyó hold, tölte alig, hogy volt, már olyan mintha nem is lett volna. Jézus kérdezi: hol van a hitetek? – tanítványok a viharban, miközben a hajóban alszik Jézus!

Sokszor mi magunkat jutatjuk olyan események sodrásában, ahol szavaink, cselekedeteink ellen mondanak annak, hogy mi Jézushoz tartozók lettünk volna. ld. Péter tagadása!

Kedves Testvérek! Ez a zsoltár egy ember lelki harcát és az azokra kapott isteni **kijelentést** tárja elénk, tehát olyan **történet**, mely Isten és ember között ment végbe. Mindez istendicsérettel **kezdődik**, és a hálaénekhez tartozó fogadalommal **végződik**. „*Ászáf zsoltára. Milyen jó az Isten Izráelhez, a tiszta szívűekhez!*”- így kezdődik. A harc végén egy hálaének „*Nekem jó Istenhez tartozni: Az Úrban találok menedéket*”. A záró fogadalom: „*Hirdetem minden tettetted.*”

Fontos kérdés-e ez nekünk: Mit ad neked Isten közelsége? A zsoltáros azt mondja a próba után: „*De nekem olyan jó Isten közelsége!*” **Fontos** tudni, hogy nem egy játszóterén futjuk az élet pályánkat, hanem egy harcmezőn! Az élet kemény harcokat rejteget, amelyről azt is tudhatjuk, hogy ki ellen kell majd vívni a harcot – „**Irigység fogott el a gonoszakkal szemben,**

látva, mily jól megy soruk a bűnösöknek.” És mi lesz a harc kimenetele, győzni fog-e velünk a mi Győztes Urunk? Győzelem következménye az lesz, hogy megerősödünk abban, hogy kihez tartozunk, és ezt hirdetjük is mindenkinek!

Fontos tudatosítani magunkban a következőket: harc nélkül nincs győzelmi ének! A harcra olyan szükségünk van, mint a búzának a malomköveire, hogy lisztté legyen! Kenyeret csak megőrölt búzából lehet készíteni!

Fontos tudatosan számolni azzal a ténnyel, hogy a kísértő a Sátán a testi természetünkön keresztül nagy erővel támad. Ezek a problémák, a korral együtt járó dolgok, az érzékenységünk, az indulataink, kívánságaink, vágyaink és álmaink, a hajlamaink, tulajdonságunk; egy szóval a testi emberünk, más szóval az régi ember! Az ige figyelmeztet: Ez a csata nem kívül zajlik, hanem belül a lelki ember és a testi ember között. A harc kimenetele nem másról függ, mint a mi szívünk (gondolatban) történő döntésétől. (L. Ef 6,12!)

A zsoltáros Ászáf arról énekel: „*Milyen jó az Isten Izráelhez, a tiszta szívűekhez!*” ezt szólja a lelki embere és ez így igaz, de ezzel folytatja: „**felindultam a kérdézők miatt, látva a bűnösök jólétét.**

A látás nem rossz, de hogy abból én milyen döntést hozok az már az én felelősségem, és annak következményei lesznek.

Nézzük, az **indulat** milyen nagy mélységekbe tudja rántani az embert! „*Halálukig sincsenek kínjai, és kövér a testük*”, bezzeg nekem mennyi fájdalom és kínom van, még a testemre is kihát lelki állapotom. Szinte az látható ahogyan

süllyed lépésről lépésre mélyebbre: „*Nincs részük az emberek gyötrelmében, nem érik őket csapások, mint más embereket.*” – Bezzeg nekem, sok embertől semmi megértés nem kapok. Aztán: „...*kevelység nyakláncát hordják, és az erőszak köpenyébe burkolóznak*” – és az Úr ezt mind elnézi nekik. „*Az ég ellen is feltátják szájukat, nyelvükkel megszólják a földet.*” Az emberek figyelnek, rájuk olyanok akarnak lenni mint ezek. „*Ezért fordul feljük a nép, és mohón isszák szavaikat, mint a vizet.*” A legmélyebb pont: „*Már arra gondoltam, hogy én is úgy beszélek, mint ők!*” Nem jobb az az életvitel? „*De én hiába tartottam tisztán a szívemet, hiába mostam kezemet ártatlanságomban, mert csapások értek minden nap, fenyítések minden reggel.*”

De az én lábam majdnem megcsúszott, kis híján elestem jártomban. A kegyelem működésbe lép, a védő szeretet harcba indul Ászáfért, meg minden olyan emberért, aki hasonló helyzetbe téved! „**Elgondolkoztam rajta, meg akartam érteni, de túl nehéznek tűnt nekem.**” **Itt a kegyelem és erre figyelni kell!**

Ászáf tudta, csak egy hely van, ahol biztos és valóságos információt kaphat, ahol nem csapják be, ahol világos értelemre juthat, ahol a legnehezebb kérdéseire biztos választ kap és terheit leteheti. Boldog ember az, aki ismeri, tudja a megoldást: „**Végül elmentem Isten szent helyére, és megértettem, hogy milyen végük lesz.**”

A kegyelme megtartó hatalma működik, és nem csak megvéd, de látást ad, hatalmat, hogy megálljunk, amikor különben már el kellett volna esni! Elbukni és összetörten, sebesülten földön heverni!

A jó döntés következménye: a győzelem! Megerősödés abban, hogy hol a

helyem! „*De nekem olyan jó Isten közelsége!*”

Milyen hatása van az életünkre az Isten közelségének? Püspökünk három dolgot említ: bátorít, hordoz és elkötelez! Nézzük meg most ezt a három ajándékát az Isten közelségének!

Isten közelsége bátorít engem! A Jézus lelkét vett tanítványok kilépnek a zárt ajtó mögül és kiállnak a tömeg elé. Teljes bátorsággal szólnak, szembe mernek szállni a vádló mondatokkal: „*édes bortól részegedtek meg!*” Határozottan szól Péter és mondja azt, amit a Lélek az ajkára ad. Merészen mondja és magyarázza, hogy mi történik a világban és most Jeruzsálemben. Nincs bennük félelem. Fontos látni Isten közelsége olyan bátraká tette őket, hogy még a bűneikről is mertek beszélni: „*Ti gonosz kezeitekkel...*”

Később, amikor a Nagytanács előtt tiltják, hogy Jézus nevében tanítsanak, akkor bátran teszik fel kérdést a gyilkos szándékú férfiaknak: „*Ítéljétek meg ti: Rátok kell inkább hallgatnunk, vagy Istenre?*” (ApCsel 4,19)

Visszamentek a gyülekezetbe, beszámoltak mindentről, majd egy szívvel és egy lélekkel imádkoztak és kérték: „*Most azért, Urunk, tekints az ő fenyegetéseikre: és adjad a te szolgálóidnak, hogy teljes bátorsággal szólják a te beszédedet. Nyújtsd ki kezéd gyógyításra, hogy jelek és csodák történjenek a te szent Fiadnak, a Jézusnak neve által.*” (ApCsel 4,29–30)

Később István teljes bátorsággal szólja Isten lelkétől felruházva. Mi történt? Jézus elmondja: „*Veszték erőt miután a Szentlélek el jó reátok...*” (ApCsel 1,8) „*és akkor tudatába lesztek annak, hogy Isten közel van hozzátok.*” Az Apostolok Cselekedetei ezzel záródik: „*Prédikálván az Istennek országát és tanítván az Úr Jézus*

Krisztus felől való dolgokat teljes bátorsággal, minden tiltás nélkül." (ApCsel 28,31).

Hol van bennünk ez a bátorság? Miért vagyunk olyan bátortalanok? Isten közelsége van távol, vagy mi vagyunk távol? Ítéljük meg mi magunk!

Milyen bátorító vallástétel Ászáf vallomása az Úrról: *„De én mindig veled leszek, mert te fogod jobb kezemet. Tanácsoddal vezetsz engem, és végül dicsőségedbe fogadsz.”*

Ha ezek után még bizonytalan lennék miután ott voltam nálad, akkor „Ha keseregne a szívem, és sajogna a bensőm, akkor olyan ostoba és tudatlan volnék veled szemben, mint az állat.”

Isten közelsége hordoz engem!

„Másnap János látta Jézust, amint jön felé, és így szólt: „Íme, az Isten Báránya, aki hordozza a világ bűnét”! (Jn 1,29) Isten közelsége úgy hordoz, hogy közben gyógyít, mint az Irgalmas Samaritánus történetében. Látja az állapotomat és utánam jön. Amikor mindenki elhagy, akkor odahajol hozzám, borral és olajjal kimossa sok sebem és fülembé súgja halkán: „Enyém vagy gyermekem! Sosem hallék édesebb zenét, szívem hálával megtelék: Kéz, amely kerestél, Szív, amely szeretettél, Vér, mely eltörölte bűnömet, Mindörökre áldva légyetek! (Hall. 49.) Fel veszi életem, gondjaiba veszi sorsomat és rá bíz olyanra, aki gondomat viseli. Mellém rendeli Szentlelkét, hogy mindenben segítségemre legyen, tanítson, vezessen így lesz látható az életemen, amit a Róm 8,14 mond: *„Akiiket Isten Lelke vezérel azok Isten Fiai!”*

„Ő Isten dicsőségének a kisugárzása és lényének képmása, aki hatalmas szavával hordozza a mindenséget, aki miután minket bűneinktől megtisztított, a mennyei Felség jobbjára ült.” (Zsid 1,3) Miután megismertette velünk gyógyító hatalmát, ránk bízta, hogy hirdessük hatalmas tetteit, legyünk tanúi Jézusnak.

Isten közelsége elkötelez!

Amikor Jézust többen elhagyják, amiatt mert olyan lelki mélységről beszél, amit ésszel nem tudnak felfogni – az én testem bizony étel és az én vérem bizony ital – akkor kérdezi meg Jézus a 12-től: „Ti is el akartok–é menni?” Simonnal nem test és vér mondatja ki az ő elkötelezettségüket az Úr Jézus iránt, hanem Isten Lelke: *„Uram, kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van te nálad. És mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia.”* (Jn. 6,68–69)

Ezt adja Isten közelsége: *„Mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.”* És ez a közelség a megváltottakat bizonyossá is teszi abban, hogy AZ, aki megváltotta őket, úgy meg is őrzi az övéit, hogy őket az Isten szeretetétől már senki és semmi nem szakíthatja el. (Róm 8,35–39)

Akit Isten a maga közelébe vonhat, mert engedte magát, az átéli mind a három ajándékát ennek a jelenlétnek: teljes bátorságot kap, tudatában van, hogy nem ő hordozza Jézust a szívében, hanem Jézus hordozza őt, és ebből a közelségből semmi ki nem szakíthatja őt.

*Gyurkó József
főtitkár*

BESZÁMOLÓ

Egyedül élők hete, Piliscsaba 2019.06.10 – 15

Kedden még érkeztek testvérek, és így kialakult a 25 fős tartós létszám, többségben az idősebb korosztályból, de középkorúak is voltak közöttünk.

A napi program a bőséges reggeli után áhítatokkal kezdődött. Ezeket a héten résztvevő testvérek tartották a Fénysugarak napi ígéje alapján a hétfői nyitó alkalmon megbeszélte módon. Így szolgáltak közöttünk sorrendben: Miklóssyné Herminke, Cs.Kovácsné Katika, Kovács Zsuzsa, Gyurkóné Katika és Nagy Gy.-né Erzsike. Az ígék, melyekkel Urunk megszólított minket, Pál apostolnak a Filippiekhez írott levelének 3. és 4. részéből és a Példabeszédek 10. részéből valók voltak. Ezek a megszólítások mindjárt kedden így kezdődtek: „...amelyek mögöttem vannak, azokat elfelejtve, amelyek előttem vannak nekifeszülve...” (Fil 3,14)

A délelőtti igeszolgálatok összefoglaló címét az Úr Jézus így adta meg: „Mihez hasonlatos a mennyeknek országa?” És az Úr Jézus példázatai kerültek sorra: a magvetőről és a szántóföldről, a szőlősgazdáról és a munkásokról, a mustármagról és növekedéséről, a királyi menyegző hivatalosairól és tényleges vendégeiről, a vőlegényt váró tíz szűzről. Kedves színfoltja volt e sorozatnak Szénásiné Juditka kezdő szolgálata, amely a technika segítségével került elének. Így nemcsak a hangját hallhattuk, de őt is láthattuk, ahogy beszél hozzánk. Az Úr Jézus üzenetekben gazdag példázatait három kis csoportban beszélte meg és tettük magunkévá saját tapasztalatunkkal kiegészítve az elhangzott szolgálásokat.

Az igeszolgálatokat Szénásiné Juditka, Bányiné Erzsike és Gyurkó József

főtitkárunk tartották.

Az ebéd után jól esett a hosszabb pihenő, hiszen ezen a héten is nagy meleg volt. Így délután fél 5-kor ültünk újra az ige köré. Az elhangzó előadások közös összefoglaló szempontja így szólt: „Felelőségünk családtagjaink iránt”. Ennek a felelőség teljesítésének pozitív és negatív példáit bibliai családok családfőinek és tagjainak konkrét példáink mutatták be az előadók. Ezek voltak: Ábrahám és családja (Izsákkal bezárólag), Jákób és családja, Mózes és családja (beleértve szüleit és nevelőit), végül Dávid és családja. Az előadók Miklóssy József és Gyurkó József voltak. Hallottunk e családok vezetőinek és tagjainak erősségeiről, hitükről, de gyenge pontjaikról, hibás döntéseikről és bűneikről is. Ezután megbeszélés volt, ahol bizonyágtételek is elhangzottak (Szita Zsuzsa, Kovács Zsuzsa és mások részéről is). Ezt közös imádsággal zártuk.

Vacsora után „Ki a mi Istenünk?” összefoglaló címmel hangzott el Hajdu Zoltán testvérünk esti áhítása. Ezt a sorozat bemutatta nekünk Istenünket, mint a „reménység Istenét”, a „minden vigasztalás Istenét”, a „kegyelem Istenét”, a „türelem Istenét” és a „békesség Istenét”.

Összefoglalóan mondhatom, hogy nagyon sok ismeretet is tartalmaztak, de személyes megszólítások is elhangzottak a szolgálatokban és a megbeszéléseken. Sok kérdés merült fel. Ilyenek: „Milyen föld az életem, ahová Isten ígéje hull?”, „Megtermi-e a gyümölcsét?”, „Van-e növekedés, változás az életemben?”, „Bent vagyok-e a menyegzői vacsorán, vagy kívül maradok örökre?”; „Kaptam-e

igazán vigasztalást?"; „Enyém-e a kegyelem?"; „Felismertem-e, mint Dávid, hogy én vagyok az az ember, aki halálra méltó?"

Volt alkalmunk pénteken az úri szent vacsorával való élésre is. Az egész hét folyamán sokat beszélgettünk, örömmel és hálás szívvel énekelhattunk, jobban megismerhattuk egymás örömeit, terheit, problémáit.

A konyhai szolgálatban többen segítettek Hajduné Icukának. Legfőképpen Kovács Zsuzsa vette ki ebből a részét, aki reggel elsőként állt be a reggelit előkészítő munkába és végig dolgozta a napot. Áldott legyen az Úr a ház gazdáiért, a Hajdu házaspárért és mindazokért, akik hozták az Isten ígését, az őszinte bizonyágtevőkért!

Miklóssy Józsefné

Gondolatok a Bibliából!

"A kik pedig látták, elbeszélék nékik, hogy mi történt vala az ördögössel, és a disznókkal. És kezdék kérni őt, hogy távozzék el az ő határukból. Mikor pedig a hajóba beszállott vala, a volt ördögös kéré őt, hogy vele lehessen." (Mk 5,16–18)

Külső szemlélődő számára az, ami történt az ördögössel és a disznókkal, rendkívül félelmetes lehetett. Az ördögös férfiban rengeteg démon volt (Légióként mutatkozott be, mert nem volt egyedül, több százan és több ezren lehettek ezek a démonok) és amikor az Úr Jézus szavára elhagyták a férfit, valószínűleg nagy zajjal (sikolyokkal) tették. Lehet, hogy még egyszer utoljára jól megrázták az addigi "szolgatestüket". Amikor pedig a disznókat szállták meg, a disznók teljesen megvadultak, megőrültek és beleszaladtak a tengerbe. Akik ezt látták, megrémültek, pedig azt is látták, hogy az addig megszelídíthetetlen férfi teljesen megszabadult, újra ember lett belőle. Mégis, amit láttak, tapasztaltak, túl sok volt nekik. Nem akartak ők már ilyen "sokat" az Úrból. Jó volt hallgatni a prédikációkat, látni, tapasztalni a gyógyításokat, de ez már túl sok volt. Azt kérték az Úrtól, hogy távozzon el

a határukból.

A megszabadult férfi viszont nem akart elszakadni az Úrtól. Neki ez nem volt túl sok, hiszen csodálatos szabadításon ment keresztül és boldog volt a szíve.

Fel sem tudjuk fogni azt, hogy az Úr Jézus Krisztusnak milyen nagy hatalma van és a démonoknak is engedniük kell a szavának. Egyre több a démonikusan megszállott ember. Még a Krisztusban hívő embereknek is lehetnek démonikus megköötöttségeik, sőt. Nem szabad megtérni ezeket, kérni kell az Úrtól a szabadítást. Ő tudja, hogy ki által teszi ezt meg. Az, aki fél a szabadítástól, az a démon az, akinek távoznia kellene (mindent megtesz, hogy ne kelljen távoznia). Nem rá kell hallgatni, hanem az Úrra. Jézus le tudja szaggatni a köteleket a lelkeinkről. Áldott legyen az Úr Szent Neve, mindörökké! Ámen

Leikes Andrea, Dunaszerdahely

⁸ Bethánia CE Hajdóbozsörményi csendesnap, Isten hajléka! 2. rész

Takács Ferenc előadásának szerkesztett változata.

„Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez; nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék.”

Károli fordítás

„Hiszen kegyelemből van üdvösségetek a hit által, és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez, nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék.”

Új fordítás (Ef, 2,8-9)

Üdvösség és megtartás, dicsekedés és kérdés, ami különbség a két fordításban. Talán a második szópár nem jelent olyan nagy fogalmi eltérést, de az első az igen. Mert az üdvösség kicsit olyan, mintha semleges szó lenne, de a megtartás esetében tudhatjuk, hogy van aki kapja, és van aki adja. Mert van Aki megtart és van akit megtart. Visszatérnék egy pár gondolat erejéig az imént látott videó bejátszásra, amelyben a hernyó élete, majd bebábozódása és a pillangó születése, röpködése és táplálkozása volt látható....

Valami ilyesmi lesz a mi mennyei létünk is, nem olyan dolgok, amelyekre most ábrándozva vágyunk, vagy éppen megnyugodva egy dolgos nap után aludni térve gondolunk, hogy de jó lenne megszerezni, hanem valami elképzelhetetlen a számunkra, amit ott kapunk. Nem is jó ezen ábrándozni, mert ha nem lehet elképzelni, akkor mit kell vele foglalkozni. Egyébként is kegyelem, és ahogyan hallottuk kegyelemből van üdvösségünk. A Rómaiakhoz írt levélben bővebben beszél nekünk Pál apostolon keresztül az Úr: *"Mert a bűn zsoldja a halál, az Isten kegyelmi ajándéka pedig az örök élet Krisztus Jézus-ban, a mi Urunkban."* (Róm 6,23)

Tehát egy olyan világban leszünk, ami Krisztus Jézusban van... Had mondjam bör-

tönmisszióként, hogy sok olyan emberrel találkoztam már odabent, akik mérhetetlen sok örömpillanatot éltek meg, de most még sem boldogok, sőt hogy most be vannak zárva, rájöttek, hogy nem azok voltak az örömpillanatok. Ha még tovább akarom fokozni ezt akkor mondhatom, hogy állt itt már előttünk olyan ember, aki a börtönben tért meg - született újjá, és azt mondta: „Soha nem voltam olyan boldog, mint a börtönben, amikor megtértem, amikor felismertem, hogy Jézus Krisztus az én Megváltóm” Örömpillanat a börtönben? – nem, hanem az végtelen boldogság, amely kezdete az újjászületés, vagy másképpen megtérés, és ez a kegyelem, amikor Isten lehajol, amit nem lehet kikönyörögni, vagy kikényszeríteni, nem lehet sírva leborulással sem a kereszttel, mert az Úr azt mondja: *"Könyörülök, akin könyörülök, és irgalmazok, akinek irgalmazok."* (Róm 9,15b) – Ő az Úr.

Persze ettől még jó, ha könyörgünk magunkért és másokért.. Az imént nevetünk egy kissé, amikor szóba került az előző bizonyágtételben az iszlám tévtanítás, hogy ők úgy gondolják, hogy az ő mennyságukban a hurik – gyönyörű szűz nők – várják a bejutó férfiakat, hogy szerelmi vágyaikat kielégítsék – a nőkről itt szó sem esett másképpen. Én azt mondom, hogy szeressük ellenségeinket, mert

a pokol az olyan rossz hely, hogy egyetlen iszlám hitűt, buddhistát, sintoistát, varázslót sem kívánok oda.

Van egy kedves, igaz történet, amelyet egy misszionárius könyvében olvastam, hogy egy afrikai törzsben ahol ő tevékenykedett, a varázsló igyekezett megkeseríteni az életét, mindig mindent keresztbe tett neki, ő volt a legnagyobb ellensége. A misszionáriusnak a belső boldogsága ettől függetlenül megmaradt, de nem tudta ezt úgy kiárasztani, hogy a varázslót is megérintse. Azután egyszer felolvasott egy történetet, amikor Jézus a földre köpve sarat csinált a nyálából és azzal bekente a vak szemeit, így gyógyított. Tudni kell, hogy ennek az afrikai törzsnek a varázslója köpködéssel gyógyított, és amikor meghallotta, hogy Jézus is köpött, akkor felpattant és azt mondta, de hiszen én is köpködök, és attól fogva mindig segítette a missziót, hiszen az a „Nagy köpködő” – Jézus - az ő Istene is lett.

Képzeljétek el, hogy Isten ezt a történetet azért is szerkesztette bele a Bibliába, hogy majd ez a varázsló megtérhessen, és átmeihessen a halálból az életbe. Miért? – mert szerette, mert kegyelmet akart neki adni, így lett a misszionárius jobb keze ezután a törzsi varázsló, mert Isten szeretete elérte őt is.

Azt kívánom, hogy ez a szeretet, ez a kegyelem adás legyen ott az imádságainkban, a mi ellenségeink felé is, mert erre nézve is van ám egy parancsunk Istentől, hogy szeressük ellenségeinket, mert így leszünk, a mi mennyei Atyánknak fiai. (Mt 5,44-45)... Persze tudom, – olvastam a búza és a konkoly példázatát – vannak az ellenségnek, a Sátánnak is fiai, akiket elhelyezett éjszaka, de nem a mi dolgunk ítélni, hogy kik azok. Lehet, hogy úgy néz ki, de lehet, hogy rajtad múlik, hogy ott marad-e,

vagy éppen te leszel az, aki ezt az üdvösséget, ezt a kegyelmet – „mert kegyelemből tartattok meg” – elé tudod élni úgy, hogy ő azt megkívánja, hogy elmondhasd, hogy én kegyelmet kaptam, de neked is ott van a kegyelem.

Vajon milyen a mi szeretetünk? Lássuk meg, hogy milyen hatalmas az Isten! Mert mi ebben a „hernyó” létünkben gondolkodunk, és csak olyan Istenben gondolkodunk, amilyen kegyelmet mi tudunk adni, Ő pedig szereti azt is, akit én gyűlölök, aki megölte az édesapámat, vagy a gyerekeket, aki helyrehozhatatlan valamit cselekedett. Meg tudod-e bocsátani, el tudod-e engedni? Miért? Ajándékért, - mert Isten ajándékot tartogat neked oda-fent a mennyben.

Milyen szép a magyar nyelv, fenntart egy ajándékot, és ez az ajándék odafent vár ránk, valahol máshol, ahol Isten van. Szeretnéd-e ezt az ajándékot? – és tudom, hogy sokaknak már meg van itt is ez az ajándéka, és osztja és osztogatja tovább gyerekeinek, rokonságának, némelyek az ellenségeiknek is, hivatalban, munkahelyen, mindenhol amerre csak járunk. A célunk az, hogy Isten akaratát teljesítsük be, és virágok nyílnak a lábunk nyomán, és ahogy korábban is hallottuk: jó, ha Krisztus illatú virágok ezek. Ontsuk a világra ezt a Krisztus illatot, mert a világ bűzt ont ránk!

Az előző bizonyágtételben szó esett Honthy Hanna ravataláról, hogy bizony szellőztetni kellett alaposan ott a temetés után, mert nem jó illat maradt, hiába volt a sok illatos virág. Testvérem szeretném megkérdezni tőled, hogy ahol te jártál, ott szellőztetnek-e utánad? – vagy azt mondják: Milyen jó, hogy itt volt! Milyen finom illat maradt itt utána – lelki értelemben. Csukjunk be ajtót, ablakot, ki ne menjen! Odaadod-e a Szentírást annak

kezébe ahol voltál, mert ezt mondod: Én most elmegyek, mert másfelé szólít az elvégzendő feladat, de az a jó illat, amit éreztlél a Szentírásból, az itt marad, és az neked is illatozik egyedül, bárhol vagy, bármikor vagy. Előveszed-e azt a Szentírást, mert abban van az a kegyelem, amit megérthetsz, - megkapni persze Istentől lehet, Ő adja ajándékba, Tőle kapjuk, de vágyakozni kell erre a kegyelemre, hogy igazán megértsük, mit jelent: Elengedte minden bűnöm!

Gondolj csak Dávidra, megszeretett egy nőt, gyönyörködött az ő testi szépségében, - Betsabéről van szó – tudjuk jól a történetet. (2Sám 11. és 12. részeiben olvashatjuk.) Előre megfontolt szándékkal, különös kegyetlenséggel, aljas indokból elkövetett emberölés, hatalommal való visszaélés, és még ki tudja, hogy mennyiféle súlyosbító minősítést kapna ez az eset a mai Büntető Törvényünk alapján, mikor Dávid megölette Uriást, Betsabé férjét, hűséges, odaadó testőrét. Azután Istennek mit mond ez a Dávid sok évvel később, miután meglátja és megbánja bűnét? *„Hiszen vigyáztam az ÚR útjára, és nem hagytam el hűtlenül az Istent. Minden törvényére ügyeltem, rendelkezéseitől nem tértem el. Feddhetetlen voltam előtte, és őrizkedtem a bűntől.”* (2Sám 22,22–24)

Vajon tudsz-e, tudok-e így bocsánatot adni az ellenségnek? Tudunk-e a kegyelemnek ily forrásává lenni, hogy azt mond a korábbi ellenségre, hogy barátom, hogy testvérem, hogy feddhetetlen?...

Mit mond Isten a „Mi Atyánk...” kezdetű imádságban? *„bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek”* (Mt 6,12b) – ez az Isten elvárása, hogy bocsáss meg!...

Neki lehetnének elvárásai, és még sincs, mert üdvözít téged, és üdvözíti az ellenséged. Az üdvösség az egy korlátlan szabadság, az az igazi szabadság: mindent, mindenhol mindenkinek. Isten olyan, mint a nap, hiszen ezt mondja: „felhossa napját gonoszokra és jókra” – de eljön az az idő, amikor egyszer csak azt mondja, hogy vége!

Miklóssy Jóska bátyám beszélt az ítéletről, – lesz ítélet, lesz végpont, ez a világ tűznek tarttatik fent, az elemek megégyve felbomlanak, a Föld és a rajta levő dolgok megégnék. (2Pét 3,10) Addig lehet hirdetni az evangéliumot, addig lehet ezt a kegyelmet, amit ajándékba kaptál, tovább adni és gyakorolni.

A kegyelem megkegyelmez. Ezt sem értjük. Hát hogy lehet az, hogy Isten nem bünteti meg azt, akit szerintünk meg kellene? Hogy lehet, hogy engem nem büntet meg? Hallottuk itt a megelőző bizonyágtételekben ezt: Isten mit végez el bennem? Én hogyan éltem meg? Velem mi történt? Hogy tudok forrássá válni? – Hát így, kegyelem által, a megtartatás által. A bűnt pedig utoléri a büntetés, ennek a földi testnek meg kell halnia. Dupla kegyelem annak, aki majd akkor él, amikor Jézus Krisztus visszajön, mert neki a teste egy szempillantás alatt elváltozik, az a test nem fogja a testi halált elszenvedni, - azonnal elváltozunk, és a dicsőséges testbe kerülünk. Látva a világ jeleit, tudjuk, hogy az idő rövidre van szabva – ha más nem – ez késztesen bennünket arra, hogy minél jobban, minél többet azzal foglalkozunk, amire Isten ebben a mai igében hív bennünket, amiről az előttem szolgálók szóltak: a szabadság a hála, az áldozat, a kegyelem, a halál, az élet, a feltámadás és az ítélet. Hirdessük! Egyiket sem a másik nélkül, mert aki csak a kegyelemről beszél,

és nem szól az ítéletről, annak hamis mérlege van.

Krisztus útján való járás, a kegyelemben való járás, az örömben való illatozás az nem egy egyhelyben való ülés. Krisztusban való lét, az egy pezsgés, az egy felbuzgó forrás, sokszor egészen más, mint amit mi elképzelünk, de boldogság, és látom a szemekben, hogy sokaknak már meg van ez, már itt is a sajátja ez a

boldogság, és látok még szomorú szemeket is, de remélem, hogy meg fog valósulni mindannyiunkban, mert kegyelemből tartattok meg. Óhajtozzátok ezt a kegyelmet, óhajtozzátok magatoknak, és ha már meg van, akkor adjátok tovább, ne csak üljetek rajta! Tessék menni, nemcsak lenni, hanem tenni! Ámen.

Szerkesztette Gyurkó József

Atyáink örökségéből!

KÖZÖSSÉGI KÉRDÉSEINK

2.rész

Dr. Ferenczy Jenő

HOL VAN A HELYEM A KÖZÖSSÉGBEN?

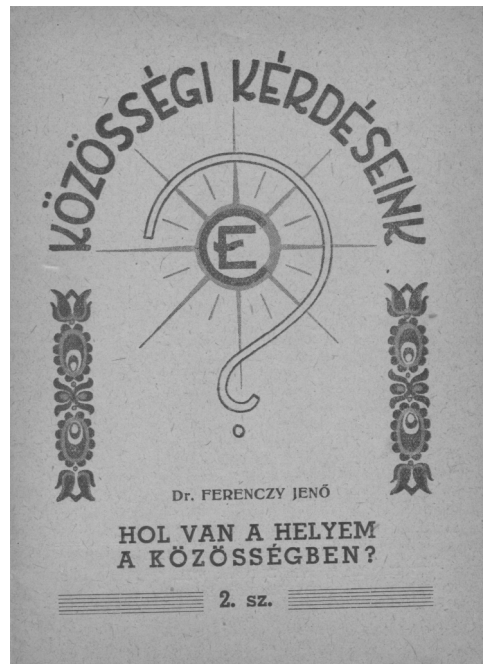
(A közösség szükségessége a hívő ember életében)

Folytatás az előző számból.

A közösségben testvérként van a helyem

1Jn 3,2. versében ezt írja: „*Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk.*” Istennek gyermekei, tehát testvérek. Eserint az a legelső, hogy ebbe a helyzetbe igazodjunk bele. Hogyan vagyok tehát a közösségben? Mint testvér! Úgy legyél ott, mint testvér. Minden továbbinak az alapja ez „hogyan”. Csak a testvér lesz az, aki nem lesz félszeg és kilógó, akiben nem botránkoznak meg, nem ütköznek és botlanak bele, viszont ő sem tesz hasonlóan.

Testvérként kell a közösségben, ebben a nagy családban elhelyezkedned. A testvérek a szülőkkel élnek. Csak úgy lehetsz testvér, igazán testvér, ha szüntelenül Jézussal jársz, akiben és aki által Istennek gyermeke vagy. Ezért írja az 1Jn 1,7-ben: „*Ha a világosságban járunk... közösségünk van egymással.*” Vagyis, ha

fenntartás nélkül és szüntelen Jézussal járunk, közösségünk van egymással. Tehát, ha szüntelen Jézussal jársz, akkor leszel testvérként a közösségben a többivel. A kérdésnek, hogy hogyan legyél ott, ez a kiinduló pontja: úgy, mint Istennek a világosságban, Jézussal járó gyermeke és mint ilyen, a többiekkel közösségben lévő testvér. Ez az alap, ami nélkül nem beszélhetünk arról, hogy hol a helyem a közösségben. A továbbiakban minden előforduló kérdésnél ezzel az adottsággal kell számolnunk. Minden további ezen az alapon, ezen a „hogyanon” értendő.

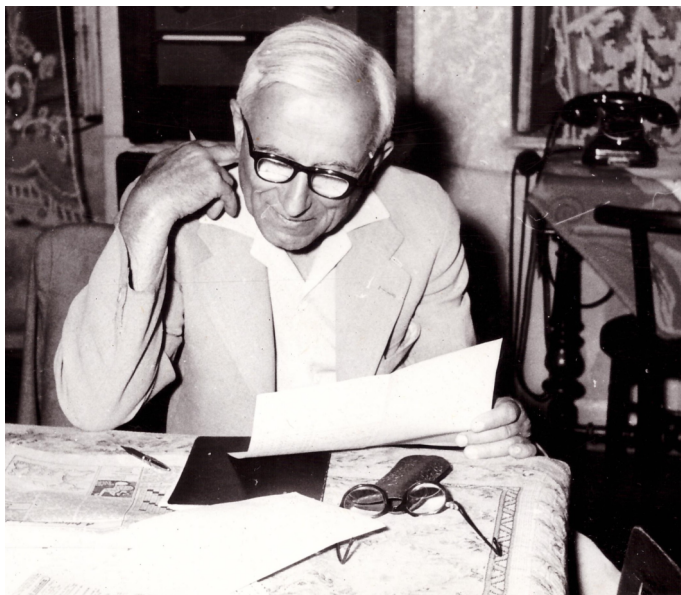
Nézd meg, testvérem, megvan-e életedben ez az alap? Ha nincs meg, akkor mielőtt ezzel a kérdéssel foglalkoznál, hogy hol a helyed a közösségben, ezt a kérdést intézd el! Jöjj Isten gyermekeként a világosságra és közösséged lesz az Úr népével. Személy szerint neked ennél a kérdésnél legyen első dolgod a közös-

ségeddel szemben, hogy jársz a világosságban. Különben megszakad nálad a közösség fonala, egysége. Csak a világosságban járó tagok egysége adja az igazi közösséget.

Ha ezek életedben rendezve vannak, vizsgálhatjuk a kérdést, hol a helyem a közösségben.

Az első, a zárt fal tartása.

Jézus a Mt 7,6-ban így szól: *„Ne adjátok azt, a mi szent, az ebeknek, se gyöngyeiteket ne hányjátok a disznók elé, hogy meg ne tapossák azokat lábaikkal, és néktek fordulván, meg ne szaggassanak titeket”*. Helyem a közösségben mindenekelőtt a zárt fal tartásában van. Ne legyen rés a közösségen és a közösségben, hogy ami ott benn történik, a világ piacára, a szentségtelen nyelvekre kerüljön. Ami a szentek szentjében van, és ott történik, annak ott is kell maradnia. Hol a helyem? Zárni a falat ki ne kerüljön onnét semmi a

Dr Ferenczy Jenő

világ piacára, a világ felé és őrizni azt a részt, ahol vagyok. Helyeden vagy már e ponton?

A helyem a vigyázásban van.

Nemcsak kifelé kell zárt falat tartani, hanem befelé is. Lezárni minden egymást rágást és marást és egymásról való fecsegést. Csirájában elfojtani ezt és szent kezeket tartani fel a testvéred mellett. Pál a Galata lev. 5,15. versében ezt írja: „*Ha pedig egymást marjátok és faljátok, vigyázatok, hogy egymást fel ne emésszétek.*” Majd a Zsidókhoz írt lev. 12,15. versében ezt olvassuk: „*Vigyázzán arra, hogy az Isten kegyelmétől senki el ne szakadjon; nehogy a keserűségnek bármely gyökere, fölnevekedvén, megzavarjon, és ez által sokan megfertőztessenek*”. Hol a helyed tehát testvérem? Vigyázásban a közösségen belül. Vigyáz, nehogy a keserűségnek valamely gyökere felnevekedjék. Vigyázni a testvéredre, nehogy a kegyelemből elszakadjon. Ez ugyanis a gyökere minden egymásmarásnak, egymásrágásnak és minden keserűségnek. Aki ugyanis a kegyelemben van, az tudja, hogy a bűnösök között ő az első és tudja, hogy ő a legutolsó mind között, akikkel együtt van, hogy nálánál mindenki különb, hogy ő a legtökéletlenebb. A kegyelemből való elszakadás a forrása minden keserűségnek, mert csak az telik meg keserűséggel mással szemben, aki nem tudja, hogy őbenne van a legtöbb elhordozni való. Aki a kegyelemben van, az a másikat nem rágja, a másik ellen nem kesereg, hanem szíve hálával telik meg Ura iránt, tudván, hogy kegyelemből neki mit hordoz el szüntelen. Hol tehát a helyed? A vigyázásban a közösségen belül.

További helyed a kőműves állványon van.

Az 1Thessz. 5,14-ben ezt írja Pál apostol: „*Építse egyik a másikat!*” Hol van

a helyed a közösségben? Testvéred mellett az építésben. Tedd csak szívedre kezedet és úgy állj meg e pontnál, mikor megkérdezem: helyeden vagy-e a közösségben így? Magatartásod, beszéded, lényed, viselkedésed, életed, igeolvasásod, csendességed ápolása építi-e a másikat? Ott vagy-e mint malteroskanál, mint téglá, mint mész, hogy építtessék általad testvéred élete?

További helyed a szolgálat helye.

1Pét 4,10-ben olvassuk: „*Kiki amint kegyelmi ajándékot kapott, úgy sáfárkodjatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfarai;*” Egymás építésének a lehetősége csak a szolgálat vonalán, a szolgálat helyén lehet teljesíteni. A német fordítás ezt a helyet így adja: „*Ki-ki amint kegyelmi ajándékot kapott, úgy szolgáljon azzal a másikkal.*” Hol a helyed testvérem? A szolgálatban. Egymás iránt. Azzal, amivel Isten megáldott és amit benned megszentelt. Ezzel szolgálj a testvérednek. Az építés szolgálat. Szolgálj tehát azzal, amid van. Szelídséggel áldattál meg? Építsd testvéredet szelídséggel! Értellemmel áldattál meg! Építsd testvéredet értelmeddel! A közösségben a helyed a szolgálat. Helyeden vagy-e már?

Egyik kiváló hely számodra a szeretet helye

Az Ige így szól 1Pét 1,2-ben: „*Egymást tiszta szívből buzgón szeressétek!*” A közösségben a helyed a szeretetben van. A szeretetben. Tudod mi a szeretet? Jézus lénye. Adja magát. A szeretet nem vár, csak ad és ad és újból csak ad. Kaptam én erre egy szemléltető oktatást. Itt járt annak idején egy ősz öreg örmény misszionárius, Bagdazaranja Sembat. Most is előttem van ősz, szakállas képe, amint mosolyogva, derűsen beszélt a szeretetről. Azóta valahogyan János apostolt így képzelem el. A következőket mondta:

Nézzétek – és ezzel felemelte két kezét és egymással szembe fordította – itt van a jobb kezem és szeretni akar, de úgy hogy előbb kapjon. És itt van a másik a bal kezem. Ez is hasonlóan szeretni akar, de előbb ezt a másiktól várja. Mi az eredmény? És ezzel mutatta, a váró mozdulatot utánozva. Nemhogy találkoznának, hanem mindinkább távolodnak a kezek. Az egymástól váró kezek nem egymás felé, hanem egymástól el mozognak. Azután mutatta, hogy most az egyik

kéz szeretni akarja a másikat, de úgy, hogy adni akar csak, ezt teszi a másik is. És akkor a keze az adó mozgást utánozva lassan elkezdett egyik a másik felé mozogni és végül is találkoztak. Érted-e testvérem, hogy hol a helyed? Ebben az adó szeretetben. Építeni és szolgálni csak ezzel az adó szeretettel lehet. Hol van tehát a helyed? A szeretetben, a magadat, érte semmit nem váró odaáldozó szeretetben. Ott vagy-e már?

Folytatás a következő számban.

Gondolatok a Bibliából

"A föld magaslatain hordozta, a mező termésével etette. Mézzel táplálta a sziklából, olajjal a kősziklából." (5Móz 32,13)

Izráel népéről van szó. Mózes az Ő énekében elénekelte Izráel népének a sorsát, hogy hogyan választotta ki ezt a népet Magának az Úr, hogyan szabadította meg az elnyomás alól, hogyan vezette őt a pusztában, úgy, hogy senki sem halt éhen. A sziklából is mézet tudott adni a népének és olajat. Nem csak akkor tudta megtenni, hanem most is. Isten az Övéinek az életében is csodákat tud tenni. Már az is nagy csoda, ha egy ember elhiszi azt, amit nem lát és Akit nem lát, de érez, megtapasztal. Az is csoda, amikor valaki belátja azt, hogy bűnökkel terhelt és szabadulni akar és elhiszi, hogy csak az Úr Jézus Krisztus által lehetséges ez. Az is csoda, hogy az Úr Jézus örök életet ad mindazoknak, akik Őt szeretik és követik.

A sziklából nem igazán lehet sem mézet, sem pedig olajat sajtolni. Emberileg

nem.

Sokszor mi is ilyen "sziklával" vagyunk körbevéve, amelyek hidegek, kemények, élettelenek, ijesztőek, mégis az Úr tud belőlük, általuk "édeset", éltetőt adni.

Nem szabad a körülményekre néznünk vagy legalábbis nem csak a körülményekre szabad néznünk, hanem az Úr Jézusra. Bármilyen történik is velünk, mindent vigyünk az Úr elé és Tőle várjuk a megoldást! Ő a rosszból is tud jót kihozni. Ő látja, hogy minek mi lesz a vége. Bátran Reá hagyatkozhatunk és mindenképpen engedelmessédjünk Neki! Ő nem fog a szakadékba vezetni bennünket. Áldott legyen az Ő Neve, mindörökké! Ámen

Lelkes Andrea, Dunaszerdahely

Kedves Testvérek!

Az éves programtervben szereplő **Miskolci közösség** csendes napja **NEM** Szeptember 21. Miskolc, Deszka-templom lesz megrendezve.

Az új időpont: Október 5-én Miskolc, Kossuth u. 17.
(Tizáninneri Egyházkerület Székháza)

Téma: JÓ(L)ÉT Péld.3,13-21 alapján.

Imádságos szívvel gondoljunk a Miskolci közösségre!

Testvéri szeretettel a közösségvezető nevében

Gyurkó József, főtitkár

Isten jelenlétében élni

„Minden imádságotokban és könyörgésetekben imádkozzatok mindenkor a Lélek által.” (Efézus 6,18)

Mit jelent Isten jelenlétében élni? Hogyan vehetem észre, ha láthatatlan kezét vállamra teszi, hogy hallhatom meg, ha a fülembé súg valamit? Hogyan tanulhatjuk meg felismerni Isten hangját? Néhány ötlet:

Legyen Istené az első gondolatunk ébredéskor!

Keressük őt, mielőtt megtalálnak a napi feladatok!

Lépjünk közel hozzá, mielőtt kilépünk az ágyból!

Legyen Istené a várakozással töltött idő!

Várjunk vele együtt csendben!

Legyenek titkos perceink Istennel! Mi lenne, ha a nap minden pillanatát úgy fognánk fel, mint lehetőséget a vele való közösségre?

Legyen Istené az utolsó gondolatunk is! A nap végén engedjük, hogy nála nyugodjon meg elménk!

Úgy fejezzük be a napot, ahogy elkezdjük: Istennel beszélgetve!

Milyen az Isten-képem?

"Bizony, a ti gondolataitok nem az én gondolataim, és a ti utaitok nem az én utaim – így szól az Úr. Mert amennyivel magasabb az ég a földnél, annyival magasabbak az én utaim a ti utaitoknál, és az én gondolataim a ti gondolataitoknál." (Ézs 55:8-9)

Az utóbbi években sokat változott az Isten-képem. Azzal kezdődött, hogy egy egyértelműen jó, Istennek is tetsző dologban meg voltam győződve, hogy ha én nem is tudom megoldani a problémát, de Isten megoldja, hiszen Ő is azt akarhatja, amit én. És Isten nem oldotta meg, vagy legalábbis nem úgy, ahogy én gondoltam volna. Hiszem, hogy Isten meg tudta volna oldani, ha akarja, de valamiért nem ez volt az akarata. Ekkor döböntem rá, hogy Isten nem zárható az elképzeléseimbe, a véges értelmembe, nem mondhatom meg neki, hogy mikor mit tegyen (de még el sem várhatom tőle), mert Ő szuverén Úr. Szuverén Úr, akinek szeretete az égig ér, hűsége a magas fellegekig. (Zsolt. 36:6)

Az Isten-képemet sokszor meghatározzák az átélt élményeim, tapasztalataim, a közösség hitvallása, ahová tartozom és természetesen a Biblia, aminek az értelmezését sokszor befolyásolja a tapasztalat és a közösség. Valamikor hallottam és nagyon megragadott, hogy az élő Istennel való találkozás legnagyobb akadály a statikus Isten-kép. Amikor nem engedjük, hogy Isten másképp nyilvánuljon meg, mint ahogy mi elképzeltük. Pedig Isten nem engedi, hogy rendszert csináljunk belőle. Szeretnénk, ha mindig ugyanolyan lenne, ugyanúgy reagálna. De a rendszer személytelen, Isten pedig személyes kapcsolatban szeretne lenni velünk. Az Istennel való találkozások is ott történnek

meg, ahol Ő akarja.

Engedjük-e, hogy Isten formálja az Isten-képünket? Sokszor probléma, hogy csak egyféle utat tudunk elképzelni, amit mi is bejártunk, és azt akarjuk a másiktól is elvárni, esetleg ráerőltetni. A legjobb szándékkal, azt gondoljuk, hogy az áldás csak ott lehet, ahol mi azt megtapasztaltuk. Vagy a megtérés csak olyan formában lehet, ahogy mi azt átéltük. Megvannak a sémáink, hogy Isten adott helyzetben hogy fog reagálni.

Azonban a Bibliát olvasva is láthatjuk, hogy Isten a különféle helyzetekben eltérő utasítást adott. Nem volt statikus. A tízparancsolatban megparancsolta, hogy ne ölj, máskor meg megparancsolta, hogy öljék meg az ellenséget. Jézus az egyik embernek azt mondta, hogy amit láttál és hallottál senkinek ne mondd el, másiktól meg azt kérte, hogy hirdesd. Isten nem akar egyenruhát húzni ránk. Személyes útja van mindannyiunk számára. Mi se akarjuk meghatározni se a saját útjainkat, se a másikat. Isten megismerésével kapcsolatban hadd idézzek J.I.Packer: Igaz Istenismeret c. könyvéből:

„Az Istenről való elmélkedés roppant építő hatással van elménkre. Tárgya olyan hatalmas, hogy mérhetetlenségében minden okoskodásunk elenyészik; végtelen mélységében minden gőgünk megsemmisül. Értelmünk minden más tárgyat át tud látni, meg tud ragadni.... ám

a tudományok tudományához érve ráébredünk, hogy mérőőnünk nem ér le a fenekére, sasszemünk nem lát fel csúcsaira.... Semmi sem képes az elmét annyira megalázni, mint az Istenről való elmélkedés. ... Nemcsak megalázza, de tágítja is az elmét. Semmi úgy ki nem tágítja az értelmet, semmi úgy meg nem nagyítja az ember lelkét, mint e nagyszerű téma: az Istenség áhítatos, kitartó, elmélyült kutatása.

S e téma, miközben megalázza és kitágítja az elmét, rendkívül vigasztaló is.

...Semmit sem ismerek, ami úgy meg tudná vigasztalni a lelket, lecsöndesíteni a bánat és a gyász hányódó hullámain, elcsitítani a kísértés viharos szeleit, mint az Istenről való áhítatos elmélkedés. "Elmélkedjünk, de szabadon – ne skatulyázzuk be Istent a véges értelmünkbe, elképzeléseinkbe. Engedjük, hogy Isten más legyen, mint amit mi ráruházunk.

*Szabados Ádámné Draskóczy Judit
Pécsi Hírlevél 2018.08. számából*

Búcsúzás

Szomorú szívvel tudatjuk, hogy drága szövetséges testvérünk **Dr. Kárpáti Zoltánné Dr.Szűcs Julianna** nyugalmazott főorvos 2019. július 7-én, életének 85. évében visszadta lelkét Teremtőjének.

A gyászjelentésben idézett ige: „*Mert nincsen itt maradandó városunk, hanem a jövődöt keressük.*” (Zsid 13,14)

Búcsúztatása 2019. augusztus 21-én 14 órakor lesz a Cegléd-felszegi református templomban. (Cím: Cegléd-Felszeg, Felhát u. 22.)

Nevünkön szólít

„*Mert így szól az én Uram, az Úr: Majd én magam keresem meg juhaimat, és én viselem gondjukat.*” (Ezékiel 34,11)

Isten vár ránk. Ott áll a menny tornácán, reménykedve, a horizontot fürkészve, hátha megpillanthatja gyermekét. Isten a várakozó Atya, bennünket keres.

De ő a bárányát kereső gondos Pásztor is. Lába csupa horzsolás, talpán sebek, égnek a szemei. Megmássa a sziklákat, és átvág a mezőkön. Átkutatja a barlangokat. Tölcsért formál a kezéből, és lekiált a szakadékba. A mi nevünket kiáltja!

Isten üzenete egyszerű: feláldozta Fiát, hogy megmenthesse fiait és leányait. Hogy hazavihesse gyermekeit. Arra vár, hogy válaszoljunk neki.

GONDOLATOK A BARÁTSÁGRÓL, ELENGEDÉSRŐL ÉS A FELE-BARÁTRÓL!

Nemrég töprengtem el azon, hogy számomra mit is jelent, hogyan határozható meg az ELENGEDÉS? (Ma persze divatos lett minduntalan az elengedésről beszélni, bár egyelőre kevesen értik még azt, amiről beszélnek. Fogalmazhatnám így is a haszidok bölcsességével: a bolond azt mondja, amit tud, a bölcs tudja azt, amit mond...)

Személy szerint úgy vélem az elengedés a BARÁTSÁGRA való képességet jelenti. (Úgy is mondhatnám, az EGYSEGRE való képességet, hisz ilyenkor akikkel kapcsolodom, azok valóban [régiesen szólva] a FELEIM! És nem jelenti azt, hogy ezen túl többé semmivel sem maradok adósod, hogy a FELE-barát felé többé semmi tartozásom sincs. Ellenkezőleg, az elengedés azt jelenti, hogy NEKEM nem tartozik a Másik többé semmivel. Még a teremtett világ se. Így barátja lehetek kőnek, fának, nyurga állatoknak és csobogó vizeknek is. Senki és semmi nem adósom többé. Még Isten sem. A hitben még kiskorú a Krisztus követéséből szigorú erkölcsi elvárás-rendszert épít, amit aztán FELE-BARÁTJÁTÓL kíméletlenül elvár és megkövetel (nem csoda, hogy végül a másik FÉLNEK: maga magának marad leginkább adósa mindezzel). Ha nem felelsz meg az én Krisztus-mércémnek, szakítok veled. Sejtelve sincs már arról, milyen mézédés és mézsúlyos tud lenni a következetes szeretet abban, hogy már eleve elengedtem NEKED minden tartozásod! És közben nem engedni abból, hogy te: HOZZÁM tartozol. FELEI vagyunk egymásnak, egymáshoz tartozunk, mert nem egymásé, hanem az EGYÉI vagyunk.

Az egymáshoz tartozás testvérisége

tényként csak akkor érvényes, ha elengedem a testvér minden tartozását. Azaz testvérként, és nem szeretet-adósként kezelem. Nem szakíthatok veled, hisz te hozzám tartozol, és nem nekem... Mert testvérek vagyunk, a szó legnemesebb értelmében, mint egyugyanazon Atyának egyenrangú gyermekei. Abban, ahogy hozzád kapcsolódom, abban ÉN kell elengedjelek. Azt nem kérhetem, hogy te is. Az a te felelősséged és szabadságodban áll engem akár nem elengedni is. Nem tartozhatom hozzád, ha nem vagyok független tőled, sőt még a döntésedtől is, hogy elengedsz-e. Sőt, ha hozzám nagyon kötődsz: még inkább én válok adósoddá. Egy nyílt figyelmeztetéssel maradok adósod, tartozom ezzel a kijózanító valomással neked és mindenkinek. Mármost azzal, hogy őszintén kimondjam: nem kezeskedhetem magamért, ne építs rám semmit. Enélkül a szeretetem nem lehet komoly, csak súlytalan szólam, ne szeressen tehát engem senki, becsapok mindenkit, aki rám hagyatkozna, reményét belém vetné. Nem lehetek annyira hiú, hogy azt képzeljem: neked éppen rám van és volna szükséged.

Visszaemlékszem, a FELE-SÉGEM is már eleitől ezt mondogatta, és viszont mondogattam én is neki: nem rám van szükséged! Ez kölcsönös volt, ő is, én is igyekeztünk lebeszélni egymást a másikról. Ha nem sikerült, akkor ez a szerelem. FELE-barátaimtól se követelhetem, hogy szerencsésnek gondolják magukat, hogy éppen velem találkoztak, hogy éppen én volnék, aki vágyukat betöltöm. Ne várjon tőlem senki semmit. Csak ki fog ábrándulni. Nem adhatom meg senkinek a szíve vágyát.

Nem vagyok senki Messiása. Ezért tőled se várok semmit. Így hát nem is csalódhatok benned. Elengedtelek, nem ez adja az értéked. Így kizárólag csak kellemesen fogok csalódnni, ahogy te is bennem, hisz időnként megvillanhat ily módon a kölcsönösség őszinte tekintetében a sebezhetővé tárt arcunkon a Jézus hitelesen emberi Arca. Akkor, mivel nem is számítottam rá, meg tudsz lepni és ajándék leszel nekem is! A szeretet lesz az, amin meglepődünk, ha kellő önismerettel élünk. És egyedül a szeretet lep meg, a bűn nem, hisz az magától értetődő. A bűn nem háborít fel, nem botránkozom rajta, kizárólag az zaklat fel, az lep meg, ha arcodon megjelenik a szentség, ha megjelenik mégis a hitelesen emberi benned. Ezért, ha valaki mégis meglep azzal, hogy valamit nyújt vagy ad nekem, akkor azt meg nem érdemelt ajándéknak tartom. Azóta, hogy ezt fölismertem, nem sikerült senkiben sem csalódnni, mert semmit se várok el tőled, de ha mégis adsz és megajándékozol, akkor sikerül folyamatosan meglepődni. Ez az élet élvezetének és a folyamatos ámulatba esésnek, az újra és újra meglepődésnek a

kibeszélhetetlen titka. Ami pedig azt jelenti: csak kellemesen csalódom. Ez ilyen egyszerű, ahogy itt most leírtam. (Mert: "nincs az a marhabélyeg, amit meg ne érdemelnék..." Pilinszky) Istennel szemben pedig azt vallom: "Anything above hell – is a gift." Istent is elengedtem. Nem várok tőle se semmit. Ha mégis ad – akkor az mindig meglepetés. Minden, ami nem pokol, ami több mint kárhozat: ajándék. Amit érdemelnek – logikus és kijárna nekem. Amit kapok – logikátlan és meg nem érdemelt ajándék. Azt mondtam a FELE-SÉGemnek és azt mondom a FELE-BARÁTAIMnak is: ne bízz bennem, hogy megbízhas bennem és legyen ez kölcsönös! Nos, ez a bizalom, hogy nem egymásban, hanem a fölöttünk lévő szeretetben bízunk meg, és hogy ezt komolyan is veszed, csak ez köthet össze minket rendíthetetlenül és a szeretet köztünk egyedül méltó vérkeringéseként. Ha egyik lettünk ebben, ha egyik vagyunk így, akkor te a másik felem vagy, akkor íme „látjátok FELE-im, mik voltunk” és ami ennél is fontosabb: im, mivé lettünk!

Dr. Horváth Levente:

MIT ADJAK?

Földre jöttél énmiattam
 "értem haló Halhatatlan",
 hoztál örök életet.
 Mondd, mit adjak én Neked?
 Úgy szeretnék adni, adni,
 s nem tudok csak elfogadni,
 ám e szívben hála ég,
 s mindenestül a Tiéd.

Füle Lajos

In memoriam Csekei Tibor

Ahogy én láttam¹

Az elmúlt hónapok látogatásai során egyre nyilvánvalóbbá vált: Tibor bácsi lelkét Teremtője vissza fogja kérni, hogy Eszti néni² együtt dicsőítsék Őt a mennyei trónus előtt. A fokozódó aluszékonyság, gyengeség, az erősödő beszédzavar, mind-mind előfutárai voltak annak, hogy még időben elköszönhessünk, és hogy ezek a gondolatok elkezdjenek bennem megszületni. Jó volt átgondolni, hogy is volt ez, s milyennek is láttam őt, illetve rajta keresztül Krisztust.

Legutolsó találkozásunkkor (2019. 05.09.) már szemét sem nyitotta ki teljesen, csak félig, a mellette felolvasott Zsoltárookra, Igerésekre, illetve elénekelt Hallelujákra. Mégis bizonyosan tudom, hogy velünk volt akkor is, mert szája mozgott az énekeknél, és maradék erejét arra összpontosította, hogy kezét össze tudja kulcsolni az elhangzott Ige szavaira, s az ágyánál tartott (utolsó) imaközösségünkre.

Egyetemistaként, 2002 őszén-telén találkoztam először Tibor bácsival, majdnem 17 évvel ezelőtt. Nem gondoltam volna akkor, hogy életünk ennyire meghatározó személyiségeivé válunk egymás számára...

A vérszerinti nagyapám a 17. életévemben adta vissza lelkét Teremtőjének. Ha figyelembe veszem, hogy élete utolsó 6 évét agylágyulásban töltötte, az életemnek pedig az első 5-6 éve nem nagyon

emlékszem, akkor az a 4 gyermekfejjel megélt közös év igazán nem sok a kölcsönös ismeretségre...

Tibor bácsival a kezdeti testvéri-baráti kapcsolat bensőségebb családi kapcsolattá alakult. Olyan lett számomra, mint a lelki nagyapám, amellet, hogy testvérem volt és barátom. Vérszerinti gyermekük nem lévén sok lelki és lelkiekben nevelt gyermekük volt, melynek sora végén ott voltam én, mint a(z egyik) „cifra ruhás”³. Tibor bácsiék szerették a fiatalokat, s értettek is a nyelvükön. Idős korokban hiányzott is az az egészséges élcélődő légkör, amit az általuk szervezett „GYIVI-s táborokban”⁴ tapasztaltak. Mivel az Úr kegyelméből kapott egyik talentumom az idős emberekkel való kapcsolatteremtés, hamar egymásra találtunk, s az Úr Jézusra, mint alapra együtt kezdhettünk építkezni.

Határozottan emlékszem első komolyabb beszélgetésünk pillanatára a Pécs-Hirdi Református Imaháznál, ahol annak építése kapcsán szolgálhattunk együtt. Azóta milliószor hangzott el a „kérlek szépen”, mint Tibor bácsi szavajárása, és amelynek hanglejtése, hangszíne még most is a fülemben cseng, és úgy gondolom évek múlva is csengeni fog a hozzákapcsolódó komoly arckifejezésével.

Tibor bácsin keresztül nem csak Eszti nénit, hanem Szikszai Béni bácsit is megismerhettem a híres szamizdatjain⁵ keresztül, melynek digitalizására felkérést

¹ Szikszai Béni bácsi önéletrajzi könyvének analógiájára

² Tibor bácsi felesége

³ Mint József Jákó szemében.

⁴ Baranya Megyei Gyermekvédelmi Központ és Területi Gyermekvédelmi Szakszolgálat elődje: Gyermek- és Ifjúságvédelmi Intézet.

⁵ Engedély nélkül kinyomtatott brosúra vagy könyv (<https://idegen-szavak.hu/szamizdat>)

kaptam Tibor bácsitól⁶. Ezek a megsárgult papírok örökítették meg Béni bácsi Istentől kapott gondolatait a Biblia egyes könyveiről, részeiről, s ő maga is gépelte, így különösen nagy becsben voltak tartva. Ennek egyik oka az volt, hogy Tibor bácsi megtérésében Béni bácsi volt az Úr eszköze az „1948-as alcsúti konferencián”, mely fogalommal vált az idős bethániás testvérek körében.

A Bethánia CE szövetséggel Tibor bácsiékön keresztül ismerkedtem meg, akik 2007-ben az augusztusi csendeshétre elhívtak Piliscsabára. Utána sokáig még csak szimpatizáns voltam a közösség alkalmain, mire végül úgy ítélt meg az Úr akarásával megegyező, hogy a tagjává is váljak – Tibor bácsi öröme.

A pécsi Szentlőrinc Gondozóotthonba való költözésük előtt különösen sokat találkoztunk, beszélgettünk, többször voltam asztalvendégük ebéidőben. Annyira előttem vannak a beszélgetések, ahogy Tibor bácsi elkezdte, és a közel 50 éve hűséges társként vele élő Eszti néni befejezte, kiegészítette a megakadt mondatokat. Sokszor erre kérte is Tibor bácsi a feleségét, a kifejezetten humorosnak ható „szívi” megszólítással.

Mikor eljött az idő, nehezen tudta elengedni az Úrtól kapott társát, és az utolsó pillanatig remélte, hogy a Teremtő nem kéri még el felesége lelkét. Nem tapasztaltam meg milyen érzés lehet, amikor a férj elveszti hitvestársát, de mégis beleéreztem a Tibor bácsira kirakódó szomorúságon keresztül, amit

számára csak az a tudat enyhített, hogy felesége hazaköltözött... Hiányzott neki élete utolsó percéig. A házasság igazi szentségét ismerhettem meg rajtuk keresztül.

Isten kegyelméből ez a szomorúság enyhült az évek folyamán, és Tibor bácsi folyamatosan kereste azokat a szolgálati lehetőségeket, amelyeket még rá akar bízni az Úr Jézus. Lelkesen mesélte ötleteit, amelyek közül sok csak ötletként maradt meg, de jó volt hallgatni mindig. Volt olyan történet, amit többször is hallhattam, de soha nem volt unalmas az ő előadásmódjában, ráadásul így bizonyos lehettem a történet hitelességében.

Hihetetlen volt számomra, hogy 2018 karácsonya előtti találkozásunk után, alig egy héttel, mennyire leépült a karácsonykor történt elesése után. Januárban és februárban a lassú épülés láttán bizakodtunk, de március végére és áprilusra már az ágyát sem tudta elhagyni. A beszédzavar az utolsó heteiben jelentkezett felettébb, de ez a kis idő szinte semmi a 88 életéhez, szellemi frissességéhez képest.

Hiányzik, de vigaszt még is az nyújt, hogy tudom(!) az elragadtatáskor együtt megyünk az „az Úr elébe a levegőbe”. Örülök, hogy megismerhettem itt e Földön, de még jobban örülök annak, hogy a Krisztusban újjá lett természetünk teljességét kölcsönösen megismerhetjük majd odaát az Örökkévalóságban!

Soli Deo Gloria!

Vankó István, Pécs

⁶ Ezekből "A test és lélek útja" című készült el lábjegyzetekkel ellátva, de a jogörökösökkel nem sikerült megállapodni, így a továbbiak nem készültek el.

⁷ Vö. 1Thesz 4, 13-18.

⁸ Vö. 2Kor 5, 17.

22 A CSEKEI HÁZASPÁRRA EMLÉKEZEM...

Tibort még 1948-ban ismertem meg az alcsúti ifjúsági héten, de elég nagy volt a távolság köztünk korban. Én még serdülő korú voltam, ő pedig már az életerős ifjak közé tartozott, akikre nagyon felnéztem. Később a Műszeki Egyetemen futólag találkoztunk úgy, hogy hívő társaim közelebből ismerték és sok jót mondtak róla. Így azt is tudtam, hogy azon kevesek közé tartozik, akik rendszeresen látogatják Béni bácsit (Szikszai Bénit) és családját Göbölpusztai „ideiglenes” otthonukban. Hallottam hívő társaimtól, hogy megnősült, aztán arról is, hogy súlyos motoros balesetet szenvedett.

Igazán csak a Bethánia újraalakulása után kerültünk közel egymáshoz. Csendesnapokon, nyári konferenciákon több napon át együtt voltunk feleségeinkkel együtt, és nagyon megszerettük egymást. Így történt, hogy a Mecsekben tartott GYIVI-s (Gyermek- és Ifjúságvédelmi Intézetes) gyerekek táboraiba is meghívott segítőnek, szolgálónak. A Csekei házaspár néhány Pécs környéki testvér támogatásával szervezte, rendezte meg a „semmiben” (pl. egy mecseki vadászházban) a 25-30 fős tábort elhagyott, a társadalomból kitiszított gyermekek részére. El sem tudjátok képzelni, hogy mennyi mindent kellett felvinni oda a hegyre, hogy élhetővé tegyék a környezetet és el tudják látni az éhes csapatot.

Az első ilyen táborban az egyik szobának voltam a „parancsnoka”, és a gyerekek „bandavezére” is ebben a szobában aludt a szomszéd fekhelyen. Azzal kezdte az ismerkedést, hogy megmutatva a bicskáját ezt mondta: „Vigyázzon, mert meg is ölhetem!” Nem ijedtem meg, de kikérdeztem sorsáról, jól elbeszélgettünk, és egészen jól aludtam a

tiszta hegyi levegőnek is köszönhetően. A focimeccsek is hozzájárultak ahhoz, hogy jól megbarátkoztunk, és ez a fiú volt a segítőm, amikor helyre kellett állítani a rendet, mert volt tekintélye a többiek előtt. Aztán később Tiborék lakásában is találkoztunk néhány gyerekekkel, akik ott úgy viselkedtek, mintha saját otthonukban lennének. Természetes módon nyitották a hűtőt és vették ki belőle azt, amit el kívántak fogyasztani. Esztike meg csak kérdezte, hogy mit adhat még. Csekeiéknek nem volt saját gyermekük, és egész szeretetüket ezekre az eldobott gyerekekre „pazarolták”.

A Bethánia újraalakulása után Tibor szívügye volt az alcsúti Lelkiszolgálat Házának visszaszerzése. Ő járt utána a jogi és tényleges helyzet, a Járási Földhivatalnál a tulajdonviszonyok felderítésének. Műszaki kérdésekben engem is bevont, segítséget kérte, így ez ügyben is együtt munkálkodtunk. Végül a célt nem sikerült elérnünk, de az ő munkájának és lelkesedésének lett az erdménye, hogy a Dunamelléki Református Egyházkerület jelentős összegű kártérítést kapott a bírósági döntés értelmében.

Tibor angol nyelvtudását kamatoztatta Bethániának a CE Világszövetséggel való kapcsolatában. Már az 1990-es CE Világtalálkozóon képviselte Szövetségünket, később beválasztották a Világszövetség Végrehajtó Bizottságába (Executive Committee) is. Kitűnő kapcsolata volt az európai alelnökkel, George Campbel-lel, aki kezdettől fogva (1995) vezetett angol nyelvű evangéliumi ifjúsági táborokat Pécs környékén, de később Piliscsabán, Kemenécén és más helyszíneken. Ezeknek megszervezésében munkatársi kapcsolatban voltunk. Több ilyen tábornak volt

Tibor a magyar vezetője. Az ő feladata volt a hely kiválasztása, a költségek megtervezése, munkatársak felkérése, és a tábor levezetése folyamán a helyi programok megszervezése, bármiben az angliai vezető segítése, de a meghatározott költségkeret betartása is. A 2006-os gödöllői 25. CE Világtalálkozó szervezésében is sokat segített. (Pl. a helyszín kiválasztásánál több helyszínt felkutatott és az ő javaslatát fogadtuk el.)

Mindketten tisztelték és szerették Szikszai Bénit családtagjaival együtt, aki 1940 – 1950 között volt a Bethánia főtitkára. Minden nyomtatásban megjelent és meg nem jelent írását nagy becsben tartották és a Bethánia szellemi örökségének tekintették. Az utolsó évtizedben történt találkozásaink során mindig téma volt, hogy Béni bátyáknak melyik írását, könyvét kellene a Betháni-

ának kiadnia és terjesztenie. Sajnálom, hogy ebben az ügyben nem teljesültek Tibor tervei, jó szándékai.

Egy másik nagy csalódásuk volt a Baranya Megyei Református Szeretotthon felépítésének elhúzódása. Ők, akik sokat tettek ezért és áldoztak erre a célra, nem élvezhették idős napjaikban ennek áldásait. (Erről nagyon ritkán esett szó közöttünk, nem volt beszédtema, de tudtam róla, hogy fájdalmas számukra.)

Én így ismertem a Csekei házaspárt, és az említett közös munka és annak eseményei és emlékei jutnak elevenen az eszembe. Dicsőítem Urunkat az ő neki odaszentelt életükért, annak gyümölcseiért, elsősorban a testvéreket és sokakat befogadó szeretetükért.

SOLI DEO GLORIA!

Miklóssy József

IN MEMORIAM

Csekei Tibor szövetséges testvé-rünktől búcsúztunk június 12-én a Pécsi Köztemetőben.

Tibor testvérünk életére már korán rátalált édesanyja életének bizonyágtételén keresztül Krisztus szerelme. Egész további életére jellemző volt szoros ragaszkodása élő Krisztusához, és a próbáknak vidám szívvel való megélése, elfogadása. Így végezte küldetését a hétköznapi életben és a Bethánia CE Szövetségben. Fiatalon aktív segítője volt Szikszai Béni testvérnek és a krízises időszakban is végig hűséges maradt hozzá. A kedves feleségével együtt átélte és mások életében is tapasztalt megpróbáltatások erősebbé tették Krisztusban való hitüket, és lelki gazdagságukat sokféle módon osztották meg másokkal. Anyagi javaikat sem tekintették a magukénak, hanem sáfárként tekintették és használták fel azokat. „*Nagyobb boldogság adni, mint kapni*” – vallották (ApCsel 20,35). Egész életüket szolgálatnak tekintették. Erejük fogytával a Szentlőrinci úti Katolikus Öregotthonba, megváltott apartmanjukba költöztek be, ahol rövidesen életük utolsó megpróbáltatását élték át: Tibornak búcsúznia kellett becézett feleségétől, Esztertől. Tibor erői is egyre fogytak, míg ezen a tavaszon már el kellett fogadnia a teljes kiszolgáltatottságot, majd végül kommunikációs képességét is elvesztette.

A búcsúztatás igehirdetői szolgálatát Peterdi Dániel a Pécs-Belvárosi Ref.

Egyházközség lelkipásztora végezte a Dán 12,3 alapján: „Az értelmesek pedig fénylenek, mint az égbolt fényessége, és akik sokakat eljuttattak az igazságra, miként a csillagok, örökkön örökké.” Kiemelte, hogy ilyen embernek ismerte meg Csekei Tibort a gyülekezet presbitereként és hívő, bizonyoságtévő tagjaként is. Nagyon szerette az énekeket, és ha kérdezték, hogy mit énekeljenek? „Mindegy” – volt a válasz. Szívügye volt a Református Öregotthon felépítése, melynek csak az alapkötletétélét érhetette meg.

A búcsúztatás befejező része a szóróparcellánál volt, ahol a lelkész felesége, mint a gyülekezet beosztott lelkésze szolgált. (Szövetségünket és a pécsi testvéreket többen képviselték: Gyurkó József, Hajdu Zoltán, Miklóssy Józsefné, Dr.Szabó Gábor, Vankó István, Zsóka Benjámin.) Itt Gyurkó József met. lp., főtitkár-testvérünk is elmondhatta – Szövetségünk tagjai nevében is – búcsúzó gondolatait:

„Kedves búcsúzó Testvérek!

Amikor Tibor testvérem földi poraitól való búcsúztatásra készültem, sok minden végigvonult előttem. Az 1990-es évek óta erős testvéri barátság köt össze bennünket. Pécsi szolgálatom idején gyakori vendég voltam náluk. Sok lelki beszélgetés erősítette meg kapcsolatunkat. Készülésem közben magam előtt láttam őt és felemelt kezét: „Jóska az ígét mond, és ne rólam beszélj! Ezt az ígét”: *‘Mert nékem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség.’* (Fil 1,21)

Krisztus megkereste őt már fiatalon és új életet adott neki a bűnei megismerése és bocsánata által. Fiatalon lett a Bethánia CE Szövetség tagja és életében sokféle módon szolgált Krisztust. Új létét Krisztusnak szentelte polgári foglalkozásában is, mert Krisztus ezt kérte tőle, és ő odaadta neki szeretetből tudván, hogy az Úr Jézus előbb szerette őt. Ez az új élet tele volt a megpróbáltatás ajándékával. Külsőleg sem volt harcoltól mentes, de ezt a „nemes harcot megharcolta” kedves feleségével együtt, akit még betegágyán is „Szivi”-nek becézett! Hétköznapi életükben és gondolkodásukban életük mércéje Krisztus volt – még a Szövetség krízis időszakában is – ezért az ő tetszését keresték. Új életüket a jó kedv és a humor színesítette. Jézus szeretete sugártott az életükből sok-sok lelki gyermekükre, minthogy saját testi gyermekeket nem kaptak. Tibor és Eszter élete is zengi az apostollal együtt: *„Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam, s végezetre eltétetett nekem az igazság koronája, amelyet megad nekem az Úr, az igaz bíró ama napon, de nemcsak énnekem, hanem mindazoknak is, akik várva várják az ő megjelenését.”* (2Tim 4,7–8)

Emlékük, mint az ’igazak emléke áldott’. Isten velünk a viszontlátás élő remény-ségében! Ámen.”

Gyurkó József

Impresszum:

Új Mustármag, megjelenik kéthavonként, ingyenes.

Kiadó: Bethánia CE Szövetség

Levelezési cím: 1094 Budapest, Angyal u. 30., Email cím: info@ce-union.hu

Felelős kiadó: Gyurkó József

Szerkesztői bizottság: Nagy Zsolt Zoltán, Hajdu Zoltán, Miklóssy Józsefné

Adományokat köszönettel elfogadunk. Számlaszámunk: 11708001-20525725